

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ;

Περασμένα μεγαλεία διηγώντας τα να κλαις

Φέτος συμπληρώνω 32 χρόνια σ' αυτή τη φιλόξενη εφημερίδα και επειδή καταλαβαίνω πως βρίσκομαι στην τελική ευθεία, συχνά κάνω απολογισμούς προσωπικούς, πολιτικούς και ομογενειακούς για τις εξελίξεις σ' αυτούς τους τομείς από το Σεπτέμβριο 1957 που έφτασα στην Μελβούρνη με το πλοίο «Τοσκάνα» ύστερα από 40 ημερών ταξίδι.

Πιστεύω ακράδαντα πως τα παιδιά μου, τα εγγόνια μου και οι νεοφερμένοι ομογενείς έχασαν τα καλύτερα χρόνια τής Αυστραλίας, αλλά και τής ομογένειας στους Αντίποδες.

Όχι πως δεν έχει προοδεύσει αυτή η χώρα τα τελευταία 65 χρόνια, αλλά εγώ δεν νοιάζομαι πολύ για την τεχνολογική επανάσταση που κάνει τη ζωή μας πιο εύκολη, αλλά με ποιο κόστος;

Το 1957 οι μετανάστες βρήκαμε έναν κοινωνικό και οικονομικό παράδεισο με τις μεγάλες ευκαιρίες για προκοπή, που η νοσταλγία δεν μάς άφησε να απολαύσουμε. Βλέπετε, ο νους μας δεν ταξίδεψε μαζί μας, έμεινε στην πατρίδα ταμπουρωμένος στο πατρικό σπίτι, κοντά στους γονείς, στους συγγενείς και τους παιδικούς μας φίλους.

Η επαφή με την πατρίδα δεν ήταν εύκολη με \$2,5 το λεπτό για ένα τηλεφώνημα όταν ο εβδομαδιαίος βασικός μισθός ήταν περίπου \$24, δεν υπήρχε Skype και Facebook για δωρεάν τηλεφωνήματα και μαθαίναμε τα νέα από συμπατριώτες στα καφενεία ή από την αλληλογραφία μας.

Η πρώτη γεύση της ξενιτιάς είναι πολύ πικρή, αλλά σαν φάρμακο σε βοηθάει να βρεις λύσεις στα αναπόφευκτα προβλήματα διαμονής σε μια ξένη χώρα.

Παρά τα πολλά ελλειψήματα μας, βασικά είμαστε ένας σοφός λαός και αφού δεν μπορούσαμε να ζήσουμε στην πατρίδα, τί κάναμε; Φέραμε την πατρίδα εδώ στις δεκαετίες μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σαν New Australians!

Τότε φτιάξαμε «ελληνικές» γειτονιές, επιχειρήσεις που έφερναν το λάδι μας, τις ελιές και τη φέτα μας, χτίσαμε εκκλησίες, πολλές εκκλησιές, ελληνικά γηροκομεία και γηριατρεία, παιδικούς σταθμούς, ελληνικά κολλέγια, ελληνικές εφημερίδες και περιοδικά, ελληνικά προγράμματα στο ραδιόφωνο, ακόμη και ελληνικές ορχήστρες. Είχαμε Έλληνες γιατρούς, δικηγόρους, λογιστές, καθηγητές, πολιτικούς και γιορτάζαμε τις εθνικές γιορτές μας

Πιστεύω ακράδαντα πως τα παιδιά μου, τα εγγόνια μου και οι νεοφερμένοι ομογενείς έχασαν τα καλύτερα χρόνια τής Αυστραλίας, αλλά και τής ομογένειας στους Αντίποδες.

πλημμυρίζοντας τους δρόμους τής Αυστραλίας με τις παρελάσεις μας. (Αν και τελικά δεν καταφέραμε να αποκτήσουμε μια ελληνική φιλαρμονική).

Οι πιο έμπειροι από εμάς ξεκίνησαν μικρές επιχειρήσεις που έγιναν κολλοσοί με μεγάλη επιρροή στην αυστραλιανή κοινωνία και το πολιτικό περιβάλλον.

Ιδρύσαμε Κοινότητες και εθνοτοπικά σωματεία, 204 συνολικά σύμφωνα με έναν προξενικό κατάλογο στο αρχείο τής εφημερίδας μας.

Ήταν τα χρόνια τής δημιουργίας από ανθρώπους τής ελληνικής επαρχίας με λίγες γραμματικές γνώσεις ή επαγγέλματα, που μπήκαν στις ψυχοφθόρες γαλέρες των πρωτόγνωρων γι' αυτούς εργοστασίων και έχυσαν ποταμούς ιδρώτα, πολλές φορές και το αίμα τους για το καλύτερο αύριο τής οικογένειάς τους.

Αυτοί οι απλοί, σεμνοί άνθρωποι ανόστησαν παιδιά που διέπρεψαν και διαπρέπουν στις επιστήμες, στις επιχειρήσεις, στις Τέχνες και στα Γράμματα.

Οι ίδιοι άνθρωποι που ίδρυσαν εκατοντάδες εθνοτοπικά σωματεία με στόχο να βοηθήσουν την ιδιαίτερη πατρίδα τους και να διδάξουν στα παιδιά τους τις παραδόσεις της, αλλά τελικά προδόθηκαν από τον ιό τού διχασμού στα γονίδια τού Έλληνα.

Οι μεγάλες προσπάθειες των πρωτοπόρων μας και η γενναιοδωρία τους έφεραν πλούτο στα σωματεία τους με την αγορά κτηρίων πουλώντας τα περίφημα ζεστά σουβλάκια και κρύα μπύρα στις «Μεγάλες

Χοροεπερίδες» τους, με τα απογευματινά τέια και τις λαχειοφόρες αγορές.

Δεν σας λέω κάτι που δεν γνωρίζετε, που δεν ζήσατε, που δεν είχατε βάλει και εσείς ένα λιθαράκι. Και όμως, εγώ και εσείς αφήσαμε μερικούς ρεμπεςκέδες να διαλύσουν τα πάντα για έναν και μόνο λόγο: την ματαιοδοξία τους.

Στη γειτονική σελίδα, δώσαμε αγώνα για να θωρακίσουμε τα εθνοτοπικά σωματεία και τις περιουσίες τους, ίσως θα θυμάστε τα γραπτά μου για την Ανω Κρύα Βρύση, μια ειρωνική αναφορά στα σωματεία που κάθονταν πάνω σε μεγάλες περιουσίες χωρίς να προσφέρουν τίποτε στον Ελληνισμό και μόνη αιτία για την ύπαρξή τους την προεδρική καρέκλα. Αυτοί σαμποτάρισαν κάθε προσπάθεια συγχώνευσης των εθνοτοπικών σωματείων από την ίδια περιφέρεια τής Ελλάδας.

Αν κάποιος δεν μπορούσε να γίνει πρόεδρος σωματείου Ανω Κρύας Βρύσης, έπαιρνε συγγενείς και φίλους και ίδρυε την Κάτω Κρύα Βρύση με πρόεδρο τον εαυτόλη του.

Και φτάνουμε στο σήμερα. Για ποια παροιμία μιλάμε; Τα λίγα σωματεία που φυτοζωούν; Τί απέγιναν οι δεκάδες άλλα που έφαγε μαύρο φίδι; Τί απέγιναν οι περιουσίες τους;

Τα εθνοτοπικά σωματεία εξαφανίστηκαν με τις περιουσίες τους αλλά -ευτυχώς- υπάρχουν ακόμη τα μεγάλα έργα που δημιούργησαν η Εκκλησία και οι Κοινότητες για να υπηρετούν την Ομογένεια και να καλύπτουν τις ανάγκες της.

«Παροιμία» σήμερα είναι και όποιου τού αρέσει, η Αρχιεπισκοπή με τους φορείς της και το τεράστιο έργο τους, η Κοινότητα που αφού πέρασε από σαράντα κύματα πούλησε ένα ερείπιο για να αγοράσει κτήρια με εισόδημα εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια ετησίως από ενοίκια και η Κυπριακή Κοινότητα που έχει εξασφαλίσει το μέλλον της στον προνομιακό χώρο που στεγάζεται.

Αυτή είναι όλη κι' όλη η παροιμία μας, που και αυτή όμως χρειάζεται να συμμορφωθεί στις νέες κοινωνικές συνθήκες χρησιμοποιώντας νέο αίμα, ταλαντούχους νέους ανθρώπους στο τιμόνι. Για να την οδηγήσουν στο δρόμο τής σωστής εξέλιξης που θα εγγυηθεί την επιβίωσή μας στο απώτερο μέλλον αν όχι σαν Έλληνες, τουλάχιστον σαν Αυστραλοί φιλέλληνες, όπως είπε πριν πολλά χρόνια ο Ηλίας Βενέζης για τον Ελληνισμό τής Αμερικής.